

дългитѣ редове кръстци, после — на мегдана, освети съ босилекъ пожълтялитѣ отъ слама пжтища, буренясалитѣ дворове, изоставенитѣ кладенци; мнозина принесоха скжпи дарове при нозетѣ на Воскресналия; почти отъ всѣки домъ курбанъ се кла, ала не помогна нищо.

И безъ това, поради глада и голѣмитѣ данъци, бѣха забѣгнали доста селяни, кои въ Америка и въ Австрия за градинари, кои въ София за работници-зидари; а сега оредѣ запусѣ селото, вече хората се броеха на прѣсти, че всѣки день нѣкога изоставеното гробище се населяваше съ още единъ пришелецъ новъ и мълчаливъ.

Каточе незасегнатъ остана само дърводѣлеца Витанъ. Едничкъ той понапечели пари, но понеже бѣха съ грѣхъ добити, грѣхъ, който натегна най-много на неговата душа, той се пропи.

Пристжпи есень, лежитѣ благоухания на полето умрѣха и увѣхналата печаль по тѣхъ отмина ведно съ усмивкитѣ на изгорѣлитѣ цвѣтя въ пламъка на падналото слънце.

Отдавна сѣното и шумата надиплиха по плѣвниците, пречистиха златнитѣ зърна отъ плѣвелитѣ, и ето — като по чудо заредиха се спокойни хладни дни, които напомняхъ живота преди войната, дни, презъ които хората се отпуснаха отъ червения ужасъ, запъстриха изъ мегдана, по кръчмитѣ и съ високия си смѣхъ и говоръ огласиха заглѣхналитѣ преди сокаци.